

1. ON SOM?

Al diari *Avui* del dia 4 d'agost de 1984 es ressenya la sessió del dia abans del Consell de la Generalitat i s'hi llegeix textualment:

«Aquesta part del Consell serví a Pujol —diu el diari— per parlar llargament del que considera “dramàtic” problema de l'autonomia que és el del finançament. “... aquest és el nostre drama”», digué. El dia 23 d'agost, en donar possessió als nous membres de les Comissions Mixtes, el President de la Generalitat va reblar el clau dient: «La revisió de les clàusules financeres és cabdal, perquè si les actuals condicions de finançament no són modificades en gran part, la nostra autonomia quedarà destruïda.» Ja era hora que això es digués.

Té raó el President. Hem arribat a una situació financera insostenible. S'ha de revisar la situació. Ens hi va el tot pel tot.

Cal dir també que el curs dels esdeveniments era previsible des de molt al principi i cal veure com han transcorregut les coses. Madrid ha actuat sempre amb la intenció de frenar financerament la nostra autonomia si no ho podia fer per mitjans més directes. Nosaltres no sempre hem sabut preveure les coses, ni afrontar la situació amb l'habilitat i decisió que calia. Sempre hem pensat que el poble català no vol tensions, ni soroll. Potser sí. Però no hem d'oblidar que tampoc els catalans no som una colla de mesells que acceptem qualsevol cosa per tal d'anar tirant. També som capaços de defensar els nostres drets quan cal. El que passa és que en aquest tema no hem explicat prou bé als nostres conciutadans les interio-

ritats del problema. Intentaré fer-ho jo, sense ocultar el meu partidisme catalanista que confesso, però també objectivament i sense tergiversar els fets.

Abans que res, hem de constatar que el centralisme, en cas que l'autonomia no fracassés per altres causes, ens esperava a la «vuelta de la esquina» amb l'arma més subtil, més solapada i més eficaç de totes: l'escanyament financer. I això es va preparar meticulosament des del primer dia.